

BOLEZEN IN IZROČITEV BLAGI LUČI BOŽJE PREVIDNOSTI

V aprilu 1833 je Janez Henrik Newman po svoji odločitvi raziskoval kraje ob južni obali Sicilije, deloma s plovbo ob obali, deloma z ježo na muli, ki jo je najel. Potovanje je bilo naporno in ga je povsem izčrpalo. Odpornost mu je padla in lotila se ga je huda mrzlica. Služabnik Gennaro, ki ga je spremljal, mu je kuhal čaje, vendar se stanje ni izboljšalo. Za več dni sta morala najeti sobo v nekem gostišču. V dolgih urah boleznici je razmišljal tudi o tem, da se morda domov ne vrne živ. Služabniku je dal domače naslove svojih prijateljev. Ko je razglabljal o svojem dotedanjem življenju, si je očital svojeglavost v odnosu do predstojnikov in prijateljev. Sramoval se je svoje plitkosti. Bolezen mu je pomagala še jasneje spoznati pretekla dejanja in nagibe. Toda kljub kesanju in sramu si je mogel iskreno reči: »Nisem grešil proti luči.«

Potem je spet živo čutil Božjo varujočo roko. Razmišljal je, da morda le ne bo umrl na Siciliji, saj je slutil, da ima Bog zanj pripravljeno neko posebno delo v Angliji. Sreča je nanekla, da je prišel do dobrega zdravnika. Newman se je z njim pogovarjal latinsko. Čeprav ga je tresla mrzlica, je bila njegova latinščina še vedno precej boljše kot zdravnikova.

Služabnik in spremljevalec Gennaro je bil star vojak, ki je rad kaj močnega popil, a je imel tudi lepe lastnosti. Newmanu ni nikoli ničesar ukradel, čeprav je imel za to nešteto priložnosti. Za svojega gospodarja je skrbel z zgledno potrpežljivostjo in predanostjo. Mrzlica je popustila, moč se je vračala in tako sta se lahko vrnila v Palermo.

Tam je Newman proti koncu maja dolge tedne čakal ladjo, ki bi ga ponesla proti domovini. Vse bolj ga je zaposlovala misel, kaj se dogaja v Oxfordu in Angliji. Lepo je nagradil služabnika za njegovo skrb in se vkrcal na ladjo. A tudi ta plovba ni bila brez težav: zaradi brezvetrja so morali ves teden čakati v prelivu med Sardinijo in Korziko.

V tistih dneh je Newman napisal pesem, v katero je preliil svojo izkušnjo boleznici in okrevanja na Siciliji. Naslovil jo je *Oblačni steber*. V njej se naslanja na pripoved o izhodu Izraelcev iz Egipta. Bog je svoje ljudstvo spremljal in hodil pred njim v ognjenem stebru ponoči in v oblačnem stebru podnevi. Tudi za kristjane je Bog vodnik in luč, ko skozi puščavo življenja trudoma iščejo pot v obljubljeni deželo. Muči jih domotožje, utrujeni so, toda mirni, ker jih vodi Bog.

Pesem je molitev in se glasi takole:

*O, vodi me, dobrotna, blaga Luč!
V temi, ki me obdaja, vodi me!
Temná je noč in daleč sem od doma,
ti vodi me, ti razsvetluj mi pot!
Ne prosim, da bi v širne zrl daljave;
naj vidim pred seboj le za korak.*

*Drugačen bil sem kakor zdaj nekoč,
te nisem prosil, da me vodiš ti;
želel sem sam določati si pota,
a za naprej ti vodi me povsod!
Predan napuhu bil sem in praznoti,
o, ne spominjaj mojih se zablod!*

*Bila z menoj je zdavnaj tvoja moč,
me varno bo vodila še naprej
prek pušč, močvar in skal in rek besnečih,*

*dokler ne mine noč in prismejó
se v svitu jutra angelov obrazi,
pozabljenih za hip, spet ljubih kot nekoč.*

*Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!
Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!*